

"We gaan de mensen daar niet vertellen hoe ze het moeten doen."

Werken om weer weg te kunnen gaan

Peter Boerman

De Vrije Universiteit besteedt van oudsher veel aandacht aan onderwijs in ontwikkelingslanden. Al meer dan een kwart eeuw helpt de VU universiteiten over de hele wereld met de opbouw van een onderwijsprogramma. Dr J. van Weeren, die als directeur van de dienst Ontwikkelingssamenwerking (DOS) direct betrokken is bij de diverse projecten, wil dat allesbehalve betuttelend noemen. "We gaan niet daarheen om te zeggen hoe ze het moeten doen. Het gaat ons om de samenwerking, om samen een eindje verder te komen."

NICO BOINK, AVC/VU

"Het gaat ons om de samenwerking"

In 1966 begonnen als eenmansdienstje onder de naam 'Bureau Buitenland', is de dienst Ontwikkelingssamenwerking van de VU anno nu uitgegroeid tot een organisatie met zo'n veertig man hier in Nederland en nog eens zo'n twintig werknemers in het veld, verspreid over de hele wereld. De kern van de activiteiten van DOS ligt in meer dan tien landen in zuidelijk Afrika, maar de dienst heeft bijvoorbeeld ook projecten lopen in de Filipijnen, Bolivia, Nicaragua, Vietnam en in Mongolië. "Tot drie jaar geleden had, naast Afrika, vooral Indonesië onze aandacht", vertelt DOS-directeur dr J. Van Weeren. "De relatie met dat land op het gebied van ontwikkelingssamenwerking is echter door de overheid beëindigd, wat ook op onze activiteiten wel zijn uitwerking heeft gehad. We zijn ons meer gaan concentreren op andere gebieden."

Van Weeren meent dat ontwikkelingswerkers, zeker in het onderwijs, lange tijd te weinig aandacht hebben besteed aan het systeem dat men in de landen zelf gebruikt. Te vaak werd uitgegaan van het eigen gelijk, de eigen ervaring, en werd mensen iets aange-reikt waar ze eigenlijk niets mee konden. Die tijd is voorbij, meent de DOS-directeur. Zijn dienst probeert niemand iets op te dringen. "Integendeel, we hebben het over universitaire samenwerking. We willen hen alleen van onze kennis en ervaring laten meeprofiteren. Ons einddoel is steeds om weer weg te kunnen gaan. We willen hen helpen iets op te bouwen wat ze zelfstandig kunnen voortzetten. Dat is natuurlijk vaak een kwestie van een lange adem. Bepaalde projecten doen we al twintig jaar. Dat vinden we overigens ook zelf te lang. Over het algemeen trekken we na een jaar of tien onze handen weg en neemt de lokale universitaire staf het van ons over."

Net als vele andere DOS'ers komt ook Van Weeren zelf uit de hoek van de bèta's. Hij is aan de VU afgestudeerd en gepromoveerd in de natuurkunde. Nadien raakte hij betrokken